

Langs venen en meren in de Oostkantons

Meer van Robertville

Een autotocht door de Ardennen: voor ons de ultieme vorm van onthaasten. We kiezen voor de route Fagnes et Lacs (venen en meren) die ons voert langs eindeloze vlaktes van borstelig struikgewas, bevroren meren en mini-dorpjes.

Het is koud als we om kwart voor tien op weg gaan: de thermometer in de auto geeft -14 aan. Ik nestel me naast Mart in de auto met de camera en het schriftje op schoot. We pikken de route op in Ligneuville om via een forelkwekerij in Pont uit te komen bij de steengroeve van Lasnenville. Een groeve die in de jaren vijftig in gebruik is genomen en zich met ongeveer zestigduizend ton steenproductie per jaar een van de grote jongens in de omgeving mag noemen.

Steengroeve Lasnenville

Malmedy

Al slalommend klimmen we naar Malmedy. Een stadje dat de moeite waard is om even de benen te strekken. Op het plein in het centrum parkeren we de wagen en lopen een rondje langs de winkels. Het Kruidvat laten we links liggen, maar een boekhandel trekt altijd. Net zoals een viswinkel annex slager. Het is er rustig op deze dinsdagmorgen en de zin in een kop koffie doet ons belanden in The Scotch Inn, pal aan het plein waar je 's zomers struikelt over de terrassen. Aan een tafel met Perzisch kleedje drinken we een kop koffie en we besluiten dat dit een echt Ardens café is.

Natte droom van wandelaars

Vanuit Malmedy vervolgen we onze weg richting Eupen en ondertussen passeren we het bord dat ons zegt dat we in het 'Parc Naturel Hautes Fagnes' zijn aangekomen: natuurpark De Hoge Venen. Deze vormen een hoogvlakte en natuureservaat in de provincie Luik in oostelijk België. Het gebied is ongeveer 4500 ha groot en zoals de naam al zegt, bestaat een groot deel van de regio uit hoogveenafzettingen. Het is de natte droom van iedere wandelaar: meer dan duizend kilometer wandelpaden zijn uitgestippeld.

Hoge Venen

De weg stijgt fors wat me dichtgeklapte oren oplevert. Mensen zien we niet veel, net zo min als auto's. Met zowel links als rechts enkel veenlandschap, de horizon een blauwe streep en verlatenheid zover het oog strekt, vinden we onszelf geluksvogels. Dat ik enkele foto's wil nemen, wordt zwaar gestraft door een harde wind die de gevoelstemperatuur naar min honderd doet dalen.

Duitstalig

Op het moment dat de bordjes 'Fagnes et Lacs' zijn vervangen door 'Venn und Seen route' weten we dat we het Duitstalige gebied inrijden en Eupen naderen. Bij de Höhe Brandberg zien we dat we op 442 meter hoogte rijden. Niet het hoogste punt van de Hoge Venen, dat is het Signaal van Botragne dat 694 meter meet en daarmee het hoogste punt van België is. Slecht wegdek maakt dat Mart en ik (hoofd)schuddend in de auto zitten. Even later rijden we Duitsland in en net voor Monschau duiken we een typische Duitse woonwijk in met keurige huizen en aangeharkte tuinen. Met stip het sufste stuk van de route. Als we die enkele minuten later achter ons laten, zitten we achter een stinkende dieselauto die we niet kunnen inhalen omdat de weg te smal en te bochtig is. Vergezichten bepalen hier het landschap en ik vind het allemaal even mooi. Weer België in naderen we Elsenborn, een dorp in de gemeente Bütgenbach. Vooral bekend vanwege 'Camp Elsenborn Lager', een

uitgestrekte kazerne van het Belgisch leger. Al vanaf 1894 werd kamp Elsenborn militair gebruikt, toentertijd door het Pruisische leger. Sinds 1991 gebruiken de Belgische, Duitse en Nederlandse legers Elsenborn als oefenterrein.

Rariteitenkabinet

Via Sourbrodt rijden we richting Robertville waar ons een stuwmeer wacht met een oppervlakte van 62 hectare. De mini-dorpjes die we passeren, geven weinig teken van leven. We speuren de straten af op zoek naar een café dat open is, want ik moet nodig plassen. Maar dat blijkt op dinsdag, begin februari, niet echt gemakkelijk. Totdat we in Robertville zelf aankomen en we Brasserie de Fréquence binnenstappen.

Brasserie de Fréquence

Dit rariteitenkabinet is warempel een echte bezienswaardigheid. Parkieten fluiten je toe vanuit hun volière en de café-eigenaar was eigenlijk in de tuin aan het werk. Dankbaar maak ik gebruik van het toilet en we bestellen twee koffie; ouderwetse filterkoffie waarbij een soort Senseopad in een bakje ligt waar water op wordt gegoten. Een soort eenpersoons filterkoffiezetapparaat. Op dat moment realiseren we ons weer hoe verslaafd we zijn aan espresso.

Breedbeeldpanorama's

Het meer van Robertville dan. Dit joekel van een stuwmeer werd gebouwd tussen 1925 en 1929 en heeft een capaciteit van acht miljoen

kubieke meter. Het voorziet de stad Malmedy van drinkbaar water en bevoorraadt de elektriciteitscentrale van Bévercé. Daarna rijden we via Amel naar het einde van de route. Dat stuk van de route is één lange reeks breedbeeldpanorama's. Er zijn weinig momenten geweest dat we zó ver konden kijken als nu. En kijk, daar zien we enkele Belgische Witblauwrunderen die het tot sappige tournedos zullen schoppen. Wat ons eraan herinnert dat we eigenlijk wel trek hebben.

Dinsdag 7 februari 2012

